

тогава почне да затихва, гнѣвътъ му преминава и чудовището замира, изчезва, като оставя черно, погрозняло, посивѣло пространство.

И човѣцитѣ се завръщатъ пожълтѣли, измжчени, отчаяни да търсятъ жилището си, нивата си богатството си, които сега сж пепелище.

Втората беда за човѣка е наводнението. И водата по нѣкога настѣпва като грозна, буйна луда стихия, която обгрѣща изеднажъ цѣло село, цѣлъ градъ, бучи, ечи, мѣкне грамадни черни води, влѣче дървета, кѣщи, хора, птици, животни едри и дребни . . . Въ единъ мигъ човѣцитѣ изгубватъ всичко, бѣгатъ по височинитѣ, катерятъ се по дърветата и едвамъ спасяватъ живота си. Стихията буйствува нѣколко часа или единъ—два дни и следъ тива заmine. Старата малка, кротка и полезна рѣкичка наново се смирява, водата ѝ се избистря и и тя влиза въ своето корито, като че нищо не е правила.

Човѣцитѣ се завръщатъ на старото мѣсто и почватъ да разкопаватъ и разчистватъ потъналитѣ въ пѣсѣкъ и тиня жилища . . .

Третата беда е земетръсътъ. Тя е най-страшната. Стоишъ въ кѣщи или въ работилницата, или въ училището, ходишъ по улицата, работишъ на нивата и . . . внезапно, ненадейно усѣтишъ, че ти става лошо, завива ти се свѣтъ, сѣкашъ ще паднешъ на земята, краката ти се разтреперватъ, предъ очитѣ ти кѣшитѣ почватъ да играятъ, дърветата се клатятъ безъ вѣтъръ, баиритѣ се издигатъ и снишаватъ като на люлка, чувашъ нѣкакъвъ шумъ, подземно бучене като кога гърмятъ топове, дига се въ селото и града прахъ като предъ вихрушка, керамидитѣ отлитатъ нагоре, стениитѣ на кѣшитѣ